

Side. Henset til, at der er forelagt Thinget Lønningsforslag for den største Del af Embederne, og at man for dem, der mangler, kan vente Lønningslovsforslag til næste Session, henset fremdeles til, at et enkelt større Lovforslag af disse har god Udsigt til at gaa igennem, maaske ogsaa et enkelt andet, og henset endelig til, at naar disse enkelte Lovforslag ere gaaede igennem iaar, er der dog en vis Nærmelighed for, at man kan komme noget videre i det kommende Aar, have vi fundet os berettigede og forpligtede til at foreslaa den høie Thing at gaa den Mellemvei, som er udtrykt i Vædringsforslagene Nr. 3—5. At gaa saa langt ned, som det første Mindretal, ikke at tale om det andet Mindretal, har foreslaaet, have vi ikke fundet vilde være rigtigt. De ærede Herrer af Udvalget have foreslaaet for det Første en betydelig Nedsættelse i det hidtil bevilgede Tillæg, en Nedsættelse, som vi finde ubillig, fordi vi ikke have kunnet opdage, at der er nogen Grund til at give et i Størrelse mindre Tillæg for indeværende Aar fremfor det, der blev givet ifjor, da vi endogaa maa mene, at, naar man endelig vil sammenligne Livets Dyrhed iaar med ifjor, er det snarere noget dyrere iaar, end det var ifjor. Vi kunne derfor ikke ret forstaa, hvorfor man, da det høie Thing ifjor bevilgede et Lønningsstillæg i Størrelse som det af os foreslaaede, iaar vil gaa lavere; men endvidere maa vi udtale os imod dette Forslag paa Grund af, at det vil indskrænke det i og for sig formindskede Tillæg, som man vil yde til de lavest lønede Embedsmænd. Vi ere af den bestemte Formening, at man hermed begaar en Uret. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), den ærede Ordsvører, har ganske Ret i, hvad han udtalte ligeoverfor vor Betænkning, at Embedsmændene ikke have noget Retsskrav at gjøre gjældende, men den Slutning, han drog, er ikke rigtig, thi Enhver, som har et Magtomraade under sig, kan, holdende sig til den juridiske Ret, meget godt begaa endog den blodigste Uret, og dette høie Thing er ikke undtaget fra denne almindelige Regel. Vi finde det uretsfærdigt at indskrænke Lønningsstillæget til de lavest lønede Embedsmænd, idet vi have den Opfattelse, at en stor Del af Middelklassen i Embedsstanden er nok saa haardt stillet lige overfor Livernes Dyrhed som de lavest lønede. Det ligger i Forholdene, og ved en lille Smule Eftertanke kan det ogsaa gjøres Enhver tydeligt, der vil se det. Af de lavest lønede Embeder beklædes en del af forholdsvis unge og ugifte Mennesker, og Enhver vil indse, at disse ikke trænge saa meget som de høiere lønede, der ere gifte og have Børn. Selv om der i de lavere lønede Embeder sidde Folk, som ere gifte, og som have Udsigt til senere at avancere og faae større Lønning, er dog deres Stilling med den lavere Lønning — et „maaske“, som i overordentlig mange Tilfælde bliver en Virkelighed — bedre end paa et senere Stadium

med den høiere Lønning, naat de ere i den alledyrreste Tid af deres Liv, den Tid nemlig, da de skulle opbrage deres Børn. Endvidere kan man ikke Andet, end at man maa tage Hensyn til den forskellige sociale Stilling. Ogsaa i saa Henseende maa det hævdes, at den forskellige sociale Stilling kræver forskellige Udgifter. Det kan ikke være Andet, Livet er engang saaledes indrettet, og en Del af de lavere lønede ere saaledes stillede, at de ikke kunne gjøre de Krav til Livet, som de Andre, selv om de ikke ville det, ere nødt til at gjøre. Jeg mener altsaa, at vi med god Grund kunne bruge det Udtryk, vi have brugt i Betænkningen, og vi have ikke isinde at tage det tilbage. Endvidere have vi udtalt, at vi ikke finde det stemmende med Samfundets Interesse at gaa den Vei, som de to andre ærede Mindretal. Jeg skal ikke her komme dybt ind derpaa, da der kun er Tale om en Lov for et enkelt Aar, jeg skal kun i sin Almindelighed sige, at vi ere overordentlig uenige med den sidste ærede Taler, der mente, at Embedsstanden her tillands i det Hele taget var tilstræffelig lønnet. Vi ere ikke af den Mening; vi betragte det som en Fare for Staten, som en Fare for Samfundet at have for lavt lønede Embedsmænd; vi betragte det som en Fare endogaa nu at gaa saa dybt ned, som Flertallet i Udvalget vil, thi vi indse meget vel, at gaar man nu saa dybt ned i indeværende Aar, saa vil det have megen Banfelighed for ikke at sige være umuligt at komme op igjen et andet Aar, og det Gaab, hvormed man naturligvis kunde trøste sig selv, at der var rimelig Udsigt til snart at faae Lønningslovene igennem, bliver efter min Formening ikke større ved, at man nu gaar saa dybt ned, som de ærede Herrer ville, det bliver snarere mindre. Vi have endelig udtalt, at vor endelige Stilling til Lovforslaget vil være i Genhold til disse Betragtninger, og vor endelige Stilling til Lovforslaget er da den — saa vidt jeg idetmindste kan overse Sagen for Dieblilet, der kan komme Forhold imellem, som kunne forandre den, det indrømmer jeg — at vi ikke kunne tilraade det høie Thing at stemme for et Lovforslag som det, der vilde fremkomme, hvad enten det ene eller det andet Mindretalsforslag gik igennem. Men imidlertid ligger ogsaa det i denne Sætning i vor Betænkning, at vi ikke ere komne saavidt endnu, at vi staa ikke nu ved Lovens endelige Vedtagelse, vi staa nu kun paa et foreløbigt Standpunkt, og vi tro, at det for det Første er politisk fløgt, og dernæst at det er mest hensynsfuldt lige overfor de mange Mennesker, hvis Vel og Vel delvis afgjøres ved denne Lov, at vi ikke nu idag stemme saaledes, at Lovforslaget vilde blive forkastet. Vi have derfor stillet vore Forslag som Underændringsforslag til et andet æret Mindretals Forslag, for derigennem at antyde, at vi paa Sagens nærværende Standpunkt og for